

12-05-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**“মৰমৰ সন্তানসকল – মাতা-পিতাক পুৰা-পুৰা অনুসৰণ কৰি সুপুত্ৰ হোৱা, স্মৰণ আৰু শ্ৰীমতৰ আধাৰতহে পিতাৰ
অন্তৰ আসনধাৰী হ’বা”**

***প্ৰশ্ন:-** কোনটো পুৰুষাৰ্থেৰে চেকেণ্ডতে জীৱনমুক্তি প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰি?

***উত্তৰ:-** পুৰুষাৰ্থ কৰা যে অন্তিম ক্ষণত এজন পিতাৰ বাহিৰে আন কোনোৱেই যেন স্মৃতিত নাহে। ইয়াৰ বাবে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও বুদ্ধিৰে অনাসক্ত হৈ থাকা, সকলো পাহৰি যোৱা, শ্ৰীমতত চলি থাকা। কাকোকে কাঁইট হৈ নিবিদ্ধিবা। প্ৰতিটো খোজতে মাতা-পিতাক অনুসৰণ কৰা। কোনো দুৰ্বলতা থাকিলে অবিনাশী চাৰ্জনক সঁচাকৈ কৈ দিয়া।

***গীত:-** নতুন সময়ৰ কলি

ওম্ শান্তি। সন্তানসকলক এই গীতটিৰ অৰ্থ বুজুৱা হয়। এই যি মহিমা কৰা হয়, এই দেশতে জন্মিছিল সীতা..... বাস্তৱত পুৰুষ আৰু নাৰী সকলোৱেই হৈছে সীতা, কিয়নো সকলোৱেই ভক্ত, ভক্তি কৰোতা, ভগৱানক স্মৰণ কৰে। এই প্ৰেয়সীসকলে প্ৰেমিকক স্মৰণ কৰে। কিহৰ বাবে? ফুল হ’বলৈ? কোৱাও হয় - কমলফুলৰ দৰে হৈ থাকিব লাগে। এতিয়া তোমালোকে জানা - আমি আত্মাসকলকৰ পিতা হৈছে পৰমাত্মা। তেওঁৰ পৰা স্বৰ্গৰ অধিকাৰ পাব লাগে, যাক জীৱনমুক্তি বুলি কোৱা হয়। জীৱনমুক্তিৰ অধিকাৰ নিশ্চয় পোৱা যাব সত্যযুগৰ বাবে, কলিযুগৰ বাবে নহয়। নতুন দুনিয়া যেতিয়া আৰম্ভ হয় তেতিয়া নাটক নতুনকৈ আৰম্ভ হৈ যায়। দুনিয়া পুৰণি হ’লে নাটকো পুৰণি হৈ যায়। এতিয়া এয়া হৈছে পুৰণি দুনিয়া। নতুন দুনিয়াত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে ফুল আছিল। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি কাঁইটৰ পৰা ফুল হৈ আছো - স্বৰ্গৰ মালিক হ’বৰ বাবে। কাঁইট সেইসকল যিসকলে ইজনে সিজনৰ ওপৰত কাম কটাৰী চলায়। তোমালোকৰ নিশ্চয় আছে যে আত্মাসকলৰ পিতা আহিছে পুনৰাই সুখী স্বৰ্গৰ মালিক বনাবলৈ। এই নিশ্চয়ত কেৰোণ থাকিব নালাগে। পিতাই আহি এওঁকো (দাদাক) বুজাইছে। এওঁ কয় সঁচাকৈয়ে মই জনা নাছিলো। আমি আগতে সত্যযুগত ধৰ্মাত্মা আছিলো। ধৰ্মাত্মা সেইসকলক কোৱা হয় যিয়ে কাম কটাৰী নচলায়। ধৰ্মাত্মা কেৱল তেওঁলোককে কোৱা নহয় যিয়ে দান-পুণ্য কৰে। মনুষ্যই যি কৰে তাৰ ফল পিছৰ জন্মত পায়। সেয়া হৈছে ইনডাইৰেষ্ট (পৰোক্ষ) কৰা দান। ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দান কৰে। যেনেকৈ কোনোৱে কৃষ্ণৰ অৰ্থেও দান কৰে। কিন্তু কৃষ্ণক গীতাৰ ভগৱান বুলি ভবাৰ কাৰণে বিবুদ্ধি হৈছে। ভগৱানে কৈছে - মই ভাৰততে আহিছো। তোমালোক সন্তানসকলে জানা- আমাৰ পিতা পৰমধামৰ পৰা আহিছে। আমাক কৈছে - সন্তানসকল, এতিয়া নাটকখন শেষ হৈছে, মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোকেই সেই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আছিল। ত্ৰেতাত ৰাম-সীতা... কৃষ্ণৰ যুগটো কোনো বেলেগ নহয়। তেওঁলোকে দ্বাপৰত ৰাখি দিলে। এয়া আকৌ হ’ব। পিতাই সন্তানসকলক শাস্ত্ৰৰ সাৰ বুজায়। মই কোনো গীতা আদি হাতত তুলি লোৱা নাই। মোক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কয়। মোক ভক্তই এই বুলিও কয়- সত্য হয়, চৈতন্য হয়.... যিসকল মনুষ্যই বহুত বেদ-শাস্ত্ৰ আদি অধ্যয়ন কৰে, তেওঁলোকক শাস্ত্ৰৰ অৰ্থাৰ্থটি (কৰ্তৃত্বশীল) বুলি কোৱা হয়। এতিয়া এই বেদ-শাস্ত্ৰ আদি কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হ’ল? ভক্তি মাৰ্গৰ পৰা। এই ড্ৰামাখন অনাদি বনোৱা হৈয়ে আছে। এনেকুৱা নহয় যে বেদ-শাস্ত্ৰক অনাদি বুলি কোৱা হ’ব। যদি অনাদি বুলি কোৱা হয় তেন্তে সত্যযুগক সাঙুৰিহে ক’ব লাগিব। সত্যযুগততো বেদ-শাস্ত্ৰ নাথাকে। এইবোৰ ভক্তিমাৰ্গৰ পৰাহে আৰম্ভ হয়। এতিয়া পিতাৰ বুদ্ধিত এইটো আছে যে মই জ্ঞানৰ সাগৰ হওঁ। এই মনুষ্য সৃষ্টিখনক ময়েই জানো। পিতা আহি নিজৰ পৰিচয় দিয়ে। এই সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, ৮৪ জন্ম কেনেকৈ ভোগ কৰে। তোমালোকে জানা আমি ৮৪ জন্ম সতো-ৰজো-তমো অৱস্থাত চৰিত্ৰ ৰূপায়ণ কৰো।

এতিয়া পিতাই আহি ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা এই যজ্ঞ ৰচনা কৰিছে। শিৱবাবাৰ দ্বাৰা আমি ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হৈছো। সেয়েহে তেওঁ (শিৱ) ককা হৈ গ'ল। তাততো আছেই পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ। তোমালোকে আধাকল্পৰ পৰা বিচাৰিছিলো- মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ। এইটো নাজানিছিলো যে পিতাই ভক্তসকলৰ ওচৰলৈ আহিব, কি কৰিব। কোৱা হয় যে ভগৱানক ঘৰত বহিয়ে পাওঁ। গতিকে ডাঙৰ ঘৰতহে আহিব নহয়নে। তোমালোকৰ কাৰণেতো নিজৰ ঘৰখন সৰু। এয়া হৈছে বেহদৰ (অসীমৰ) ঘৰ। নাজানো কেতিয়া ভগৱান ভক্তসকলৰ ওচৰলৈ আহিব। ভগৱানতো নিশ্চয় ভক্তসকলৰ বাবে আহিব। ভক্ত হৈছে ভগৱানৰ সন্তান। এনে নহয় যে ভগৱান সকলো ভক্তৰ মাজত নিহিত হৈ আছে, সকলোৱেই ভগৱান। নহয়। পিতাই ডাইৰেষ্ট (পোনপতিয়াকৈ) বহি বুজায় যে মই নিশ্চয় আহিম, আহি সন্তানসকলক সুখ দিম। মানুহে বিলাতৰ পৰা আহোতে অতি আচৰিত (রাগাৰফুল) উপহাৰ আনে। পিতাই কয় যে মই তোমালোকৰ বাবে বৈকুণ্ঠ উপহাৰ আনিছো। তাত বিহ পোৱা নাযাব। এই জ্ঞান অমৃত পান কৰিলে তোমালোক স্বৰ্গলৈ যাব পাৰিব। গতিকে নিশ্চয় বিহ এৰিব লাগিব। মই কোনো সন্ধ্যাসী-উদাসীসকলৰ লেখিয়াকৈ কিতাপ তুলি নলওঁ। মইতো শান্তিধাম-সুখধামৰ মালিক বনাবৰ কাৰণে পথহে দেখুৱাও। হেৰা মোৰ চেনেহৰ সন্তানসকল, পৰদেশী পিতাই আত্মাসকলৰ সৈতে কথা পাতে। আন কোনোৱে এনেকৈ নকয় যে মই পৰমাত্মা হওঁ, তোমালোক আত্মাসকলৰ সৈতে কথা পাতে। তেওঁলোকেতো কয় - অহম পৰমাত্মা, তত ত্বম্ (মেয়েই পৰমাত্মা, সেইদৰে তোমালোকো)। পিতাই পিতাক সম্পত্তি দিব জানো! পিতাই নিশ্চয় সন্তানসকলক সম্পত্তি দিব। তোমালোকৰ বুদ্ধি কিমান বিশাল হৈছে। পিতাই আহি বুদ্ধিৰ তলা খোলে। বুদ্ধিত মূলবতন, সূক্ষ্মবতনৰ স্মৃতি আছে। এয়া হৈছে স্থূলবতন। তোমালোক এতিয়া ত্ৰিকালদৰ্শী হৈ গ'ল। তিনিও লোক, তিনিও কালক জানা। এয়া হৈছে বিস্তাৰৰ কথা। নাটছেলত (সাৰত) দুটাহে কথা - পিতা আৰু ৰাজ্য-ভাগ্যক স্মৰণ কৰিব লাগে। স্মৰণৰ চাৰ্টৰ ওপৰত সকলো নিৰ্ভৰ কৰে। ঘৰতে থাকা, যুক্তিৰে চলা, পিতা আৰু সম্পত্তিৰ স্মৃতিত থাকা। চাৰ্ট ৰাখা- মই কিমান সময় যোগত থাকিলো? পিতাক স্মৰণ কৰিলে সম্পত্তি নিশ্চয় পোৱা যায়। পিতাইটো অতি সহজকৈ শুনায়। কিন্তু কোনোবাই স্মৰণ কৰিলেহে। মায়াই একেবাৰেই পাহৰাই দিয়ে। কোনো-কোনো বান্দী দুহিতা ইমান ভাল যে ঘৰত থাকিও বহু মহাৰথীতকৈও ভাল যোগত থাকে। শিৱবাবাক বহুত স্মৰণ কৰে - শিৱবাবা মোক দুখৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰা। জানে - শিৱবাবাৰ পৰা আমি স্বৰ্গৰ ৰাজ্য পাওঁ। ঘৰত স্মৰণ কৰি কৰি যদি প্ৰাণ ত্যাগ কৰে তেতিয়াও বহুত ভাল পদ পাব পাৰে। “মোৰ মাথোন এজনেই দ্বিতীয় কোনো নাই”- এইটো নিশ্চয়েৰে বৈতৰণী পাৰ হৈ যায়। কিমান যে মাৰ খায়! এনেকুৱা সংসংগতো কেতিয়াও দেখা নাই য'ত স্ত্ৰীসকলে মাৰ খায়। সংসংগলৈ যোৱাত কোনোবাই জানো বাধা দিয়ে? বহুত সংসংগ আছে। ইয়াত অবলাসকলৰ ওপৰত কিমান অত্যাচাৰ হয়, বিঘ্ন আহে! আৰম্ভনিৰে পৰা এনেকুৱা হৈ আহিছে। অকাসুৰ, বকাসুৰে কেনেকৈ লৈ গৈছিল সন্তানহঁতক, বিহৰ বাবে কিমান মাৰ খাইছিল! কিবা কথাটো নিশ্চয় থাকিব নহয় জানো। যদিওবা ভাল ভাল সন্তানে চেন্টাৰো খোলে তথাপিও গৈ-গৈ মায়াৰ আক্ৰমণ হৈ যায়। পিতাতো ধৰ্মৰাজো হয়। কয়- মই কালৰো কাল হওঁ। অমৃতসৰত এখন অমৰ আসন আছে, ইয়াৰ অৰ্থ কোনেও নাজানে। পিতাই কয়- মই কালৰো কাল হওঁ। সেই যমদূতে এজন বা দুজনকহে লৈ যায়। পিতাই কয়- মইতো সকলো আত্মাকেই লৈ যাম সেই কাৰণে আনন্দিত হ'ব লাগে। বাবা আপুনি আহি গ'ল। আধা কল্প ধৰি ভক্তি কৰিছে কিন্তু উভতি কোনোৱেই যাব নোৱাৰে। এতিয়া আপুনি সকলোকে লৈ যোৱাহি।

মানুহে কয়- ভগৱান কালৰো কাল যিয়ে সকলোকে মাৰি পেলায়। কিন্তু মই নামাৰো। মইতো তোমালোকক শৰীৰৰ পৰা মুক্ত কৰি, আত্মাক ধুনীয়া ফুল বনাই উভতাই লৈ যাওঁ, ইয়াত ভয় কৰিবলগীয়া কোনো কথাই নাই। বহুতো সন্তানে মৰিবলৈ ভয় কৰে। তেওঁলোকেহে ভয় কৰে, যিসকলৰ সম্পূৰ্ণ যোগ নাই। হেৰ' আমিহে উভতি যাবৰ বাবে তৈয়াৰ কৰি আছে। বাবা আহিছে তৈয়াৰ কৰোৱাই লৈ যাবৰ বাবে, তেন্তে তোমালোক স্বৰ্গবাসী নোহোৱা নেকি? কয়- অমুক স্বৰ্গবাসী হ'ল। কিন্তু কোনোৱেতো নাযায়। স্বৰ্গতো ভাৰততে হয়। সেয়া আছিল সত্যযুগ। কলিযুগত স্বৰ্গ ক'ৰ পৰা আহিল। কাকতত লিখে অমুক বৈকুণ্ঠলৈ গমন কৰিলে, তেওঁক শ্ৰাদ্ধ খুৱায়। এতিয়া বৈকুণ্ঠত দেখোন প্ৰচুৰ বৈভৱ আছে তেন্তে

তোমালোকেনো তেওঁক কি খুৱাবা। তেওঁৰ দেখোন সংগতি হ'লেই, আকৌ ইয়াৰ ভোজন খুৱাই পতিত কিয়নো বনোৱা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা সঁচাকৈয়ে তোমালোকক নিৰ্বাণধামলৈ যোৱাৰ বাবে বাবাই শিক্ষা দিয়ে। আনন্দমনে যাব লাগে। পুৰণি কাঁইটবোৰৰ পৰা সম্বন্ধ চিঙি পেলাব লাগে। পিতাই কিমান সহজকৈ শুনায়, কেৱল মোক স্মৰণ কৰা, এই কথাত অতি আনন্দিত হ'ব লাগে। পিতাই কয় অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ বিষয়ে সুধিব বিচৰা যদি মোৰ সন্তানসকলক সোধা। এতিয়াৰ পুৰুষাৰ্থে ২১ জন্মৰ প্ৰাণলব্ধ গঢ়ে। এতিয়াই যদি নলয় একেবাৰেই শেষ। এয়া অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ দৌৰ। সকলোৱেই পুৰুষাৰ্থ কৰা উচিত। পিতাই কয়- সন্তানসকল, মোক জয় কৰা। বাবা, মম্মা, বাপদাদা, পিতাশ্ৰী বুলি নোকোৱা জানো। এই বাবাইও তেওঁৰ পৰা পঢ়ি আছে। শিৱবাবাই পঢ়ায়। এওঁ গৃহস্থী ব্যৱসায়ী আছিল নহয়। এনেকুৱা মনোভাৱ আহিব নালাগে- মই পিছত আহিছো, সেই বাবে দৌৰ লগাব নোৱাৰিম। মাঁ-পিতাই কয়- সুপুত্ৰ তেওঁ যিয়ে ফল' (অনুকৰণ) কৰে। এই মাঁ-পিতাও পুৰুষাৰ্থী। পুৰুষাৰ্থ কৰাওঁতা হৈছে মাতা-পিতা। তুমি মাতা-পিতা আমি সন্তান তোমাৰ... গতিকে এৰোঁ তেখেতৰে সন্তান নহ'ল জানো। এৰোঁ গৃহস্থী আছিল, তোমালোকো গৃহস্থী। বৰ সহজ কথা। তাৰ ভিতৰতো আকৌ কণ্যাসকল অত্যন্ত সৌভাগ্যশালী, তেওঁলোকক ততালিকে বচাই দিয়ে। ৫ বিকাৰৰ জখলা বগাব নালাগে। বাল ব্ৰহ্মচাৰী ভীষ্ম-পিতামহৰ উদাহৰণ আছে নহয়। এয়া হৈছে ৰাজযোগ। তোমালোকে জানা আমি ভৱিষ্যতে ৰাজপদ পাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। মম্মা-বাবায়ো পুৰুষাৰ্থ কৰি উচ্চ পদ পায়। কল্প পূৰ্বেও তেওঁলোকে পাইছিল। (মম্মা-বাবাই) কয়- মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে আমাৰ সিংহাসনৰ মালিক হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। মম্মা-বাবা বুলি কোৱা তেন্তে কিয় পুৰুষাৰ্থ নকৰা, কিবা সমস্যা থাকিলে বাবাক কোৱা। এই কাৰণেই পুৰুষাৰ্থ কম হয়। পিতা হৈছে অবিনাশী চাৰ্জন। বাকী, কোনো সমস্যা হ'লে লিখা নতুবা সম্মুখলৈ আহি সোধা। পিতাই ৰায় দিব। মুখ্য কথা হ'ল পিতা আৰু সম্পত্তিৰ স্মৃতিত থকা। থোৰতে এয়াই যথেষ্ট। চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি লাভ কৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি-কৰি, ইমানখিনি মনত ৰাখিব লাগে যাতে অন্তিম ক্ষণত আৰু একোৱে স্মৃতিত নাহে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰক ক্ৰমান্বয়ে পাহৰি যোৱা। কোৱা হয় লক্ষ্যতো অতি উচ্চ - বিশ্বৰ মালিক হব লাগিব। যুদ্ধত কিমান পৰিশ্ৰম কৰি হৃদৰ (সীমিত) বাদশ্বাহী লয়। তোমালোকেতো স্বৰ্গত বিশ্বৰ মালিক হোৱা আৰু কিনো লাগে। ইমান মিঠা পিতা সংসাৰত আৰু ক'তো পোৱা নাযায়। অথচ এইজন পিতাৰ নাম, ৰূপ, দেশ, কাল সকলোবোৰ পাহৰি গ'ল। শিৱ আমি আত্মাবোৰৰ পিতা স্বৰ্গৰ ৰচোতা হয় তেন্তে স্বৰ্গৰেইতো অধিকাৰ দিয়ে নহয় জানো, এইটো পাহৰি গ'ল। কাৰোবাৰ চেকেণ্ডতেই কাড় লাগি যাব পাৰে। তেওঁ বেহুদৰ পিতা হয়, অধিকাৰ দিবলৈ আহিছে। সৃষ্টিকৰ্ত্তা হয়। কাৰ? কি, নৰকৰ নেকি? এনেকৈতো কেতিয়াও নোকোৱা। পিতাতো স্বৰ্গৰ মালিক বনাওঁতা। আমিহে ততালিকে গৈ তেওঁৰ হাত ধৰিমগৈ। সাধাৰণ বৃদ্ধ শৰীৰত আহিছে। পিতাই কয়- সকলো সন্তান অবুজ পূজাৰী পতিত হৈ পৰিল। মই আহি পূজাৰীৰ পৰা পূজ্য বনাওঁ। এৰোঁ পূজাৰী আছিল। নাৰায়ণৰ পূজা কৰিছিল। চিত্ৰত দেখুৱাইছে- লক্ষ্মীয়ে তেওঁৰ ভৰি পিটিকি থাকে। পিতাই এনেকৈ ক'ব জানো যে চৰণ ধুই জল গ্ৰহণ কৰা। পিতাই কয় প্ৰথমে লক্ষ্মী, পিছত নাৰায়ণ। সেয়ে যি লক্ষ্মী হয়, মই তেওঁৰ ভৰি পিটিকি দিওঁ। বৃদ্ধা মাতাসকলক কয় তোমালোকে আধাকল্প কিমান হাবাখুৰি খাইছা। প্ৰথমে অব্যভিচাৰী ভক্তি আছিল, এতিয়া ব্যভিচাৰী ভক্তি হৈ পৰিছে। ভাগৰি গৈছে। পিতাৰ সংকল্প উদয় হ'ল, মই গৈ নতুন সৃষ্টি ৰচো। পিতা যে সৰ্বজ্ঞ। কয়- এই বেচেৰাহঁতে আধাকল্প ভক্তি কৰিছে। এতিয়া একেবাৰেই ভাগৰি পৰিছে। মৃত্যুও অতি ভয়ংকৰ হয়, এজনে আনজনক শেষ কৰি পেলাব। পিতা হৈছে ন'লেজফুল। কিন্তু কয়- ময়ো বন্ধনত বান্ধ খাই আছে। জানো- সন্তানসকলৰ বহুত দুখী হৈ আছে। এই ৫ বিকাৰে আহি লম্বিছে। তেওঁলোকক এতিয়া পিতাই গুৰুশাস্তি কৰে। তোমালোকৰ সুখৰ দিন আহি আছে। এতিয়া তোমালোক শ্ৰীমতত চলা তেতিয়া শ্ৰেষ্ঠৰো শ্ৰেষ্ঠ হ'বা। পিতা হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ। বাকী সকলো হৈছে ৰচনা। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শঙ্কৰক পৰমাত্মা বুলি কোৱা নহয়। পৰম আত্মা এজনেই পিতা। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শঙ্কৰ- তেওঁলোক হৈছে সূক্ষ্মবতনবাসী। চিত্ৰত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শঙ্কৰৰ সম্মুখত শিৱলিঙ্গ ৰাখে, কিয়নো সন্তান হয়, নহয় জানো। ইয়াকো নাজানে তেওঁলোকে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে দিব্য দৃষ্টি পাইছা। এতিয়াতো তোমালোক অতি হৰ্ষিত হৈ

থাকিব লাগে। আমি গোটেই সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্তক জানো। পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ অধিকাৰ লৈ আছো। কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰো। গৃহস্থলীত থাকা, সেয়া ত্যাগ কৰাৰ কোনো কথা নাই। প্ৰথমতেতো গোশাল বনাবলগীয়া আছিল। নহ'লে নো এওঁলোক কেনেকৈ পাকৈত হ'ব পাৰিলেহেঁতেন। পাণ্ডৱসকলে নিৰ্বাসন পাইছিল সেয়ে এই গোশাল বনাবলগীয়া হ'ল। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা যে আমি কাঁইটৰ পৰা ফুল হৈ আছো। কিয়নো আমি বাবা-মম্মাৰ আসনত নবহোঁ। বাবাই কৈছে অনুকৰণ কৰি ক্ৰমানুসাৰে সিংহাসনত বহা। নিজৰ অন্তৰকক সুধিব লাগে- আমি বাবাক স্মৰণ কৰোনে? ৰাতি সদায় পোটামেল (দিন-লিপি) চাবা। গোটেই দিনটোত অথবা ৰাতিপূৰা উঠি কিমান সময় পিতাক স্মৰণ কৰিলো? পিতাক স্মৰণ কৰি, শ্ৰীমতত চলিব লাগে। ইজনে সিজনক কাঁইট হৈ বিক্ৰিব নালাগে। কাম-ক্ৰোধ হৈছে মুখ্য। ইহঁতক জয় কৰিলে আন সৰু-সৰু বিকাৰবোৰ ঠাণ্ডা হৈ যাব। কাম হৈছে মহাশত্ৰু। কামৰ কাৰণেই দ্বণ্ড-খৰিয়াল মৰামৰি কিমান কৰে। কয়- বাবা, সন্তানে বহুত অশান্তি দিয়ে। স্বৰ্গততো কেতিয়াও কোনেও কাকো আমনি নকৰে। তাত সন্তানেও আমনি নকৰিব, সেয়ে এতিয়া পিতাক আৰু স্বৰ্গৰ সুখক স্মৰণ কৰা। এতিয়া আমি সুখধামলৈ যাম। বেচ তেন্তে!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) মাতা-পিতাৰ সিংহাসনক জয় কৰিবলৈ দৌৰ দিব লাগে। পুৰা অনুকৰণ কৰিব লাগে।
- (2) পুৰণি কাঁইটবোৰৰ পৰা সম্বন্ধ ছেদ কৰি "মোৰ মাথোন এজনেই দ্বিতীয় কোনো নাই" এইটো নিশ্চয়ত দৃঢ় হৈ থাকিব লাগে।

***বৰদান:-** প্ৰত্যেককে মৰম আৰু শক্তিৰ পালনা দিওঁতা মৰমৰ ভাণ্ডাৰেৰে ভৰপূৰ হোৱা।

যিসকল সন্তানে যিমানৈ সকলোকে পিতাৰ মৰম বিলায় সিমানৈ আৰু মৰমৰ ভাণ্ডাৰ ভৰপূৰ হৈ যায়। সকলো সময়তে যেনিবা মৰমৰ বৃষ্টি হৈ আছে, এনে অনুভৱ হয়। এখোজত মৰম দিয়া আৰু বাৰে-বাৰে মৰম লোৱা। এই সময়ত সকলোকে মৰম আৰু শক্তিৰ প্ৰয়োজন, সেয়েহে কাৰোবাক পিতাৰ দ্বাৰা মৰমৰ প্ৰাপ্তি কৰোৱা, কাৰোবাক শক্তি... যাৰ দ্বাৰা তেওঁৰ উৎসাহ-উদ্দীপনা সদায় বৰ্তি থাকে-এয়া হৈছে বিশেষ আত্মাসকলৰ বিশেষ সেৱা।

***গ্লোগান:-** যি মায়াবী চতুৰালিৰ পৰা দূৰৈত অৱস্থান কৰে তেৱেঁই পিতাৰ অতিকৈ প্ৰিয় হয়।

!!ওম শান্তি!!
